Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΌΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΎ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έβδομο τμήμα)

της 14ης Ιουλίου 2021 *

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας – Περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Βενεζουέλα – Δέσμευση κεφαλαίων – Κατάλογοι των προσώπων, οντοτήτων και φορέων κατά των οποίων ισχύει η δέσμευση των κεφαλαίων και των οικονομικών πόρων – Διατήρηση του ονόματος του προσφεύγοντος στους καταλόγους – Εσφαλμένη εκτίμηση»

Στην υπόθεση T-35/19,

Antonio José Benavides Torres, κάτοικος Καράκας (Βενεζουέλα), εκπροσωπούμενος από τους L. Giuliano και F. Di Gianni, δικηγόρους,

προσφεύγων,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τη Σ. Κυριακοπούλου, τον V. Piessevaux, την P. Mahnič και τον Α. Αντωνιάδη,

καθού,

με αντικείμενο προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως (ΚΕΠΠΑ) 2018/1656 του Συμβουλίου, της 6ης Νοεμβρίου 2018, για την τροποποίηση της απόφασης (ΚΕΠΠΑ) 2017/2074 σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Βενεζουέλα (ΕΕ 2018, L 276, σ. 10), και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2018/1653 του Συμβουλίου, της 6ης Νοεμβρίου 2018, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) 2017/2063 σχετικά με περιοριστικά μέτρα λόγω της κατάστασης στη Βενεζουέλα (ΕΕ 2018, L 276, σ. 1), στον βαθμό που οι πράξεις αυτές αφορούν τον προσφεύγοντα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. da Silva Passos, πρόεδρο, I. Reine (εισηγήτρια) και L. Truchot, δικαστές,

γραμματέας: B. Lefebvre, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 3ης Σεπτεμβρίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση [1]

[*παραλειπόμενα*]

Σκεπτικό

[*παραλειπόμενα*]

Επί της ουσίας

[*παραλειπόμενα*]

43 Προς τούτο, εναπόκειται στον δικαστή της Ένωσης να διενεργήσει την εξέταση αυτή ζητώντας, ενδεχομένως, από την αρμόδια αρχή της Ένωσης να προσκομίσει τις πληροφορίες και τα αποδεικτικά στοιχεία, εμπιστευτικά ή μη, που είναι κρίσιμα για την εν λόγω εξέταση (βλ. απόφαση της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 120 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Fulmen και Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, σκέψη 65).

44 Πράγματι, στην αρμόδια αρχή της Ένωσης εναπόκειται, σε περίπτωση αμφισβήτησης, να αποδείξει το βάσιμο των λόγων που ελήφθησαν υπόψη κατά του εμπλεκόμενου προσώπου, και όχι στο εν λόγω πρόσωπο να προσκομίσει την αντίθετη απόδειξη της ελλείψεως του βασίμου των λόγων αυτών (αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 121, και της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Fulmen και Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, σκέψη 66).

45 Προς τούτο, δεν απαιτείται να προσκομίσει η εν λόγω αρχή ενώπιον του δικαστή της Ένωσης το σύνολο των πληροφοριών και των αποδεικτικών στοιχείων που συνδέονται εγγενώς με τους λόγους που προβάλλονται στην πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση. Πρέπει ωστόσο οι πληροφορίες και τα στοιχεία που προσκομίσθηκαν να τεκμηριώνουν τους λόγους που ελήφθησαν υπόψη κατά του οικείου προσώπου (αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2013, Επιτροπή κ.λπ. κατά Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P και C-595/10 P, EU:C:2013:518, σκέψη 122, και της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Fulmen και Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, σκέψη 67).

46 Όσον αφορά τα αποδεικτικά μέσα των οποίων μπορεί να γίνει επίκληση, η αρχή που ισχύει στο δίκαιο της Ένωσης είναι η αρχή της ελεύθερης εκτιμήσεως των αποδείξεων [απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Persia International Bank κατά Συμβουλίου, T-493/10, EU:T:2013:398, σκέψη 95 (μη δημοσιευθείσα)].

47 Υπό το πρίσμα των αρχών αυτών πρέπει να εκτιμηθεί αν το Συμβούλιο, αποφασίζοντας, με τις προσβαλλόμενες πράξεις, να διατηρήσει το όνομα του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους μετά το πέρας της περιοδικής επανεξετάσεως, υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως.

[1] Παρατίθενται μόνον οι σκέψεις των οποίων η δημοσίευση κρίνεται σκόπιμη από το Γενικό Δικαστήριο.

48 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι από το γεγονός ότι οι λόγοι διατηρήσεως της εγγραφής του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους παραπέμπουν σε πραγματικά περιστατικά που έλαβαν χώρα πριν από την έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων, και τα οποία δεν υφίσταντο πλέον κατά την ημερομηνία αυτή, δεν συνεπάγεται κατ' ανάγκην ότι τα περιοριστικά μέτρα που διατηρήθηκαν εις βάρος του με τις εν λόγω πράξεις έχουν καταστεί παρωχημένα. Είναι πρόδηλον ότι, στο μέτρο που το Συμβούλιο αποφάσισε να αναφέρει, στους λόγους διατηρήσεως του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους, συγκεκριμένες καταστάσεις στις οποίες εμπλεκόταν η Μπολιβαριανή Εθνική Φρουρά την οποία διοικούσε ο προσφεύγων, επρόκειτο κατ' ανάγκην για ενέργειες αναγόμενες στο παρελθόν. Η αναφορά αυτή δεν μπορεί επομένως να θεωρηθεί άνευ σημασίας, απλώς και μόνον επειδή οι συγκεκριμένες ενέργειες ανάγονται στο πρόσφατο ή στο απώτερο παρελθόν (πρβλ. απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2020, Amisi Kumba κατά Συμβουλίου, T-163/18, EU:T:2020:57, σκέψη 83 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

49 Η ερμηνεία αυτή επιρρωννύεται από το άρθρο 13, δεύτερο εδάφιο, της αποφάσεως 2017/2074, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2018/1656, η οποία προσβάλλεται εν προκειμένω, κατά το οποίο η απόφαση 2017/2074 επανεξετάζεται τακτικά και ανανεώνεται ή τροποποιείται, ανάλογα με την περίπτωση, εφόσον το Συμβούλιο κρίνει ότι δεν έχουν επιτευχθεί οι στόχοι της. Επομένως, η διάταξη αυτή επιτρέπει στο Συμβούλιο να διατηρήσει στους επίμαχους καταλόγους τα ονόματα προσώπων για τους λόγους της αρχικής εγγραφής τους, χωρίς τα πρόσωπα αυτά να έχουν διαπράξει καμία νέα παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια της περιόδου που προηγείται της επανεξετάσεως αν η διατήρηση δικαιολογείται βάσει του συνόλου των σχετικών περιστάσεων και, ιδίως, βάσει του γεγονότος ότι οι στόχοι των περιοριστικών μέτρων δεν έχουν εκπληρωθεί (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2020, Amisi Kumba κατά Συμβουλίου, T-163/18, EU:T:2020:57, σκέψη 84 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

50 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι τα περιοριστικά μέτρα έχουν προληπτικό και, εξ ορισμού, προσωρινό χαρακτήρα, η δε ισχύς τους εξαρτάται πάντοτε από τη συνέχιση της συνδρομής των πραγματικών και νομικών περιστάσεων που συνέτρεχαν κατά τη λήψη τους, καθώς και από την ανάγκη διατηρήσεώς τους προς επίτευξη του επιδιωκόμενου με τα μέτρα αυτά σκοπού. Συνεπώς, κατά την περιοδική επανεξέταση των εν λόγω περιοριστικών μέτρων, εναπόκειται στο Συμβούλιο να προβεί σε επικαιροποιημένη εκτίμηση της καταστάσεως και σε απολογισμό των επιπτώσεων των μέτρων αυτών, προκειμένου να προσδιοριστεί αν τα μέτρα κατέστησαν δυνατή την επίτευξη των σκοπών που επιδιώκονταν με την αρχική εγγραφή των ονομάτων των οικείων προσώπων και οντοτήτων στον επίμαχο κατάλογο ή αν εξακολουθεί να είναι δυνατή η συναγωγή του ίδιου συμπεράσματος σχετικά με τα εν λόγω πρόσωπα και οντότητες (απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2020, Amisi Kumba κατά Συμβουλίου, T-163/18, EU:T:2020:57, σκέψεις 58 και 59).

51 Επομένως, πρέπει καταρχάς να εξεταστεί αν, κατά τον χρόνο εκδόσεως των προσβαλλομένων πράξεων, το Συμβούλιο προέβη σε επικαιροποιημένη εκτίμηση των πραγματικών και νομικών περιστάσεων υπό τις οποίες επιβλήθηκαν περιοριστικά μέτρα εις βάρος του προσφεύγοντος και οι οποίες δικαιολογούσαν τη διατήρησή τους με σκοπό την επίτευξη του σκοπού τον οποίο επιδίωκαν.

52 Συναφώς, το Συμβούλιο στήριξε τη λήψη των επίμαχων περιοριστικών μέτρων στη συνεχιζόμενη επιδείνωση της δημοκρατίας, του κράτους δικαίου και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη Βενεζουέλα, εκφράζοντας, μεταξύ άλλων, την ανησυχία του όσον αφορά τις πολυάριθμες αναφορές σχετικά με παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και την υπερβολική χρήση βίας και καλώντας τις αρχές της Βενεζουέλας να τηρήσουν το Σύνταγμα της Βενεζουέλας και το

κράτος δικαίου και να διασφαλίσουν την τήρηση των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των ελευθεριών, μεταξύ των οποίων το δικαίωμα στην ειρηνική διαδήλωση (βλ., συναφώς, αιτιολογικές σκέψεις 1 έως 6 της αποφάσεως 2017/2074). Για τον σκοπό αυτόν, τα περιοριστικά μέτρα αποσκοπούσαν στην άσκηση πίεσης κατά προσώπων που είναι υπεύθυνα για σοβαρές παραβιάσεις ή καταπατήσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ή για την καταστολή της κοινωνίας των πολιτών και της δημοκρατικής αντιπολίτευσης, και κατά των προσώπων, οντοτήτων και φορέων των οποίων οι ενέργειες, οι πολιτικές ή οι δραστηριότητες υπονομεύουν τη δημοκρατία ή το κράτος δικαίου στη Βενεζουέλα, καθώς και κατά των προσώπων, οντοτήτων και φορέων που συνδέονται με αυτά (βλ., συναφώς, αιτιολογική σκέψη 7 της αποφάσεως 2017/2074).

53 Στο πλαίσιο αυτό το όνομα του προσφεύγοντος ενεγράφη στους επίμαχους καταλόγους με την απόφαση 2018/90 και με τον εκτελεστικό κανονισμό 2018/88, για τον λόγο ότι κατείχε τη θέση του επικεφαλής της κυβερνήσεως της περιφέρειας της πρωτεύουσας, είχε τη θέση του γενικού διοικητή της Μπολιβαριανής Εθνικής Φρουράς μέχρι τις 21 Ιουνίου 2017 και είχε εμπλακεί σε ενέργειες καταστολής της κοινωνίας των πολιτών και της δημοκρατικής αντιπολίτευσης της Βενεζουέλας, είναι υπεύθυνος για σοβαρές παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που διαπράχθηκαν υπό τις εντολές του από την Μπολιβαριανή Εθνική Φρουρά και οι πράξεις του και οι πολιτικές που ακολούθησε ως γενικός διοικητής της Μπολιβαριανής Εθνικής Φρουράς υπονόμευσαν το κράτος δικαίου στη Βενεζουέλα, ιδίως όταν η φρουρά αυτή διαδραμάτισε πρωταρχικό ρόλο όσον αφορά την τήρηση της τάξης σε διαδηλώσεις και όταν τάχθηκε δημοσίως υπέρ της αρμοδιότητας των στρατιωτικών δικαστηρίων να κρίνουν πολίτες.

54 Με τη σημερινή απόφαση Benavides Torres κατά Συμβουλίου (T-245/18, μη δημοσιευθείσα), το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι το Συμβούλιο ορθώς εκτίμησε ότι η Μπολιβαριανή Εθνική Φρουρά, υπό τη διοίκηση του προσφεύγοντος, είχε κάνει υπερβολική χρήση βίας στο πλαίσιο διατηρήσεως της τάξης σε διαδηλώσεις και ότι, λαμβανομένου υπόψη του γενικού πλαισίου της κατάστασης στη Βενεζουέλα, ο προσφεύγων είχε εμπλακεί στην καταστολή της κοινωνίας των πολιτών και της δημοκρατικής αντιπολίτευσης της Βενεζουέλας και ήταν υπεύθυνος για σοβαρές καταπατήσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που διαπράχθηκαν όταν διοικούσε την Μπολιβαριανή Εθνική Φρουρά.

55 Ο προσφεύγων δεν αμφισβητεί ότι τόσο η θέση του επικεφαλής της κυβερνήσεως της περιφέρειας της πρωτεύουσας όσο και η θέση του γενικού διοικητή της Μπολιβαριανής Εθνικής Φρουράς αποτελούν θέσεις πολύ υψηλού επιπέδου στη Βενεζουέλα και ότι, κατέχοντας τις θέσεις αυτές, ο προσφεύγων μπορούσε να θεωρηθεί ότι ασκεί καθήκοντα ευθύνης στο θεσμικό σύστημα της Βενεζουέλας και ότι, κατά την άσκηση των καθηκόντων αυτών, συνδεόταν πλήρως, μεταξύ άλλων, με το καθεστώς της Βενεζουέλας.

56 Επιπλέον, συνομολογείται ότι κατά τον χρόνο εκδόσεως των προσβαλλομένων πράξεων δεν είχε επέλθει μεταβολή του κυβερνώντος καθεστώτος στη Βενεζουέλα.

57 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, κατά τον χρόνο εκδόσεως των προσβαλλομένων πράξεων στις 6 Νοεμβρίου 2018, ο προσφεύγων δεν κατείχε πλέον τη θέση γενικού διοικητή της Μπολιβαριανής Εθνικής Φρουράς από περίπου ενάμισι έτος, ήτοι από τις 21 Ιουνίου 2017. Εξάλλου, όπως επισημαίνει ο προσφεύγων, χωρίς να αντικρουστεί από το Συμβούλιο, είχε επίσης παύσει να υπηρετεί ως επικεφαλής της κυβερνήσεως της περιφέρειας της πρωτεύουσας στις 4 Ιανουαρίου 2018, δηλαδή περίπου δέκα μήνες πριν από την έκδοση των εν προκειμένω προσβαλλομένων πράξεων.

58 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεδομένου ότι κατά τον χρόνο εκδόσεως των προσβαλλομένων πράξεων δεν είχε μεταβληθεί το κυβερνών καθεστώς στη Βενεζουέλα, το Συμβούλιο όφειλε να εξετάσει, κατά την ημερομηνία αυτή, τους δεσμούς που διατηρούσε ο προσφεύγων με τη νυν κυβέρνηση, προκειμένου να εκτιμήσει αν εξακολουθούν οι πραγματικές και νομικές περιστάσεις που οδήγησαν στη λήψη των περιοριστικών μέτρων εις βάρος του προσφεύγοντος και αν είναι αναγκαία η διατήρηση των μέτρων αυτών προς επίτευξη του σκοπού τους, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 52 ανωτέρω.

59 Πλην όμως, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η διατήρηση του ονόματος του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους δικαιολογούνταν από τα ίδια στοιχεία που προβλήθηκαν προς στήριξη της αρχικής εγγραφής του (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω). Συγκεκριμένα, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Συμβούλιο επιβεβαίωσε ότι, κατά την επανεξέταση που κατέληξε στην έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων, δεν έλαβε υπόψη κανένα στοιχείο μεταγενέστερο των πράξεων με τις οποίες καταχωρίστηκε αρχικώς το όνομα του προσφεύγοντος στους επίμαχους καταλόγους.

60 Διαπιστώνεται, βεβαίως, ότι παρήλθε σημαντικό χρονικό διάστημα, άνω των δέκα μηνών, μεταξύ του χρονικού σημείου κατά το οποίο ο προσφεύγων έπαυσε να ασκεί τα καθήκοντα του επικεφαλής της περιφέρειας της πρωτεύουσας και της εκδόσεως των προσβαλλομένων πράξεων. Συναφώς, επισημαίνεται ότι το Συμβούλιο, στο πλαίσιο της επικαιροποιημένης εκτιμήσεως στην οποία όφειλε να προβεί κατά την επανεξέταση των επίμαχων περιοριστικών μέτρων, δεν απέδειξε ότι δεν μπορούσε να έχει στη διάθεσή του πληροφορίες σχετικά με την εκ μέρους του προσφεύγοντος παύση των καθηκόντων του ως επικεφαλής της κυβερνήσεως της περιφέρειας της πρωτεύουσας και δεν προέβαλε καν σχετικό ισχυρισμό.

61 Υπενθυμίζεται, εντούτοις, ότι ο μηχανισμός επανεξετάσεως των περιοριστικών μέτρων που θεσπίστηκε με την απόφαση 2017/2074 προβλέπει ότι τα πρόσωπα που υπόκεινται στα περιοριστικά αυτά μέτρα καλούνται να εκφράσουν την άποψή τους ζητώντας την επανεξέταση της αποφάσεως εντός ορισμένης προθεσμίας. Συναφώς, από το άρθρο 8 της αποφάσεως αυτής προκύπτει ότι το Συμβούλιο παρέχει στο πρόσωπο το οποίο αφορούν τα περιοριστικά μέτρα τη δυνατότητα να υποβάλει παρατηρήσεις και επανεξετάζει την απόφασή του εφόσον υποβληθούν παρατηρήσεις ή προσκομιστούν νέα ουσιώδη αποδεικτικά στοιχεία. Επομένως, το πρόσωπο το οποίο αφορούν τα περιοριστικά μέτρα είναι το πιο ενδεδειγμένο για να ενημερώσει το Συμβούλιο για κάθε μεταβολή που επήλθε στην κατάστασή του.

62 Όσον αφορά τον προσφεύγοντα, το Συμβούλιο είχε ειδικά καλέσει τον εκπρόσωπο του προσφεύγοντος, με ηλεκτρονικό μήνυμα της 3ης Απριλίου 2018, να υποβάλει τυχόν παρατηρήσεις του στο πλαίσιο της ετήσιας επανεξετάσεως των επίμαχων περιοριστικών μέτρων έως την 1η Σεπτεμβρίου 2018 (βλ. σκέψη 15 ανωτέρω). Εντούτοις, από τη δικογραφία προκύπτει ότι ο προσφεύγων ενημέρωσε το Συμβούλιο για την εξέλιξη της καταστάσεώς του μόλις στις 30 Οκτωβρίου 2018, ήτοι μερικές ημέρες πριν από την έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 17 ανωτέρω, ενώ έπρεπε να γνωρίζει ότι το Συμβούλιο όφειλε να λάβει απόφαση επί της διατηρήσεως ή μη των επίμαχων περιοριστικών μέτρων το αργότερο έως τις 14 Νοεμβρίου 2018 (βλ. σκέψη 11 ανωτέρω).

63 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι ουδεμία αλλαγή του κυβερνώντος καθεστώτος στη Βενεζουέλα επήλθε μεταξύ του χρονικού σημείου κατά το οποίο ο προσφεύγων ήταν γενικός διοικητής της Μπολιβαριανής Εθνικής Φρουράς και επικεφαλής της κυβερνήσεως της περιφέρειας της πρωτεύουσας και του χρονικού σημείου κατά το οποίο ο προσφεύγων δεν ασκούσε πλέον τα καθήκοντα αυτά. Από τη δικογραφία όμως δεν προκύπτει, ούτε προβάλλεται από τον

προσφεύγοντα, ο οποίος ερωτήθηκε συγκεκριμένα επί του σημείου αυτού κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι η παύση των διαφόρων δημόσιων καθηκόντων του ήταν απόφαση που έλαβε ο ίδιος ως αντίδραση στις παραβιάσεις του κράτους δικαίου και της δημοκρατίας στη Βενεζουέλα για να αποστασιοποιηθεί από τις παραβιάσεις αυτές [βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 26ης Μαρτίου 2019, Boshab κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-582/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:193, σκέψη 152, και της 12ης Φεβρουαρίου 2020, Kande Mupompa κατά Συμβουλίου, T-170/18, EU:T:2020:60, σκέψη 131 (μη δημοσιευθείσα)].

64 Υπό τις συνθήκες αυτές, ελλείψει αποδείξεων και ενδείξεων περί του αντιθέτου, το Συμβούλιο μπορούσε θεμιτώς να θεωρήσει ότι, κατά την ημερομηνία εκδόσεως των προσβαλλομένων πράξεων, ο προσφεύγων εξακολουθούσε να συνδέεται με το κυβερνών καθεστώς στη Βενεζουέλα, το οποίο δεν είχε μεταβληθεί σε σχέση με το χρονικό διάστημα κατά το οποίο, στο πλαίσιο των καθηκόντων του ως διοικητή της Μπολιβαριανής Εθνικής Φρουράς, είχε υπονομεύσει τη δημοκρατία και το κράτος δικαίου στη Βενεζουέλα.

65 Τα προεκτεθέντα δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι συνεπάγονται την καθιέρωση τεκμηρίου ή την αντιστροφή του βάρους αποδείξεως εις βάρος του προσφεύγοντος, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει ο ίδιος. Έχουν απλώς την έννοια ότι από την επίκληση, στο αιτιολογικό των προσβαλλομένων πράξεων, των καθηκόντων που ασκούσε προηγουμένως ο προσφεύγων προκύπτει ότι το Συμβούλιο εκτίμησε ότι, ως εκ τούτου, εξακολουθούσε να συνδέεται με το κυβερνών καθεστώς στη Βενεζουέλα και το Συμβούλιο δεν είχε στη διάθεσή του κανένα στοιχείο ικανό να ανατρέψει την άποψη αυτή (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 22ας Απριλίου 2015, Tomana κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, T-190/12, EU:T:2015:222, σκέψη 167).

66 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί ο μόνος λόγος ακυρώσεως και, επομένως, η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

67 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων ηττήθηκε, πρέπει να φέρει τα δικαστικά του έξοδα και να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του τελευταίου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει τον Antonio José Benavides Torres στα δικαστικά έξοδα.

da Silva Passos Reine Truchot

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Ιουλίου 2021.

(υπογραφές)